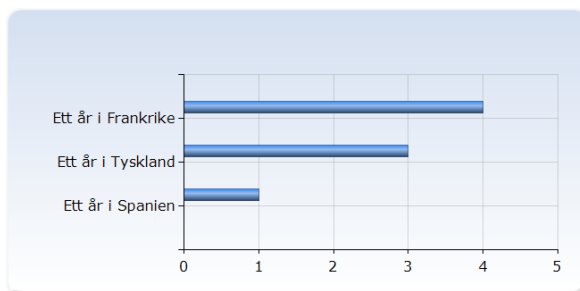

Ett år i Frankrike / Ett år i Spanien / Ett år i Tyskland VT 2020

Antal svar: 9

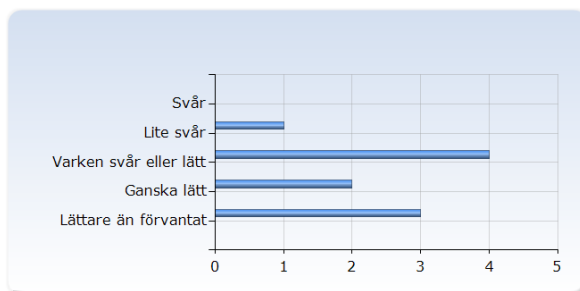
1. I vilket program är du registrerad?

I vilket program är du registrerad?	Kön		
	Jag är en kvinna	Jag är en man	Jag vet ej
	Antal svar	Antal svar	Antal svar
Ett år i Frankrike	4 (50,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Ett år i Tyskland	3 (37,5%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Ett år i Spanien	1 (12,5%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Summa	8 (100,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)

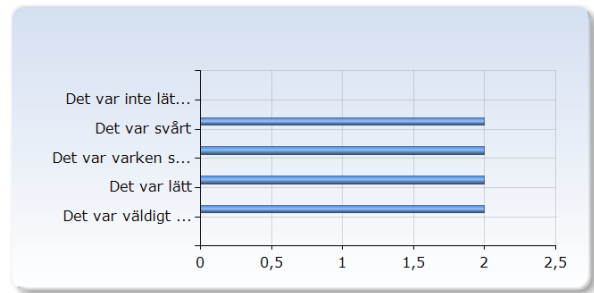
2. Hur ser du idag din vistelse i Frankrike / Spanien / Tyskland?

Hur ser du idag din vistelse i Frankrike / Spanien / Tyskland?	Kön		
	Jag är en kvinna	Jag är en man	Jag vet ej
	Antal svar	Antal svar	Antal svar
Svår	0 (0,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Lite svår	1 (12,5%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Varken svår eller lätt	4 (50,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Ganska lätt	2 (25,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Lättare än förväntat	3 (37,5%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Summa	10 (125,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)

3. Kontakten med skolan. Var det lätt att ta kontakt med skolans administrationen?

Kontakten med skolan. Var det lätt att ta kontakt med skolans administrationen?	Kön		
	Jag är en kvinna	Jag är en man	Jag vet ej
	Antal svar	Antal svar	Antal svar
Det var inte lätt alls	0 (0,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Det var svårt	2 (25,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Det var varken svårt eller lätt	2 (25,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Det var lätt	2 (25,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Det var väldigt lätt	2 (25,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Summa	8 (100,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)

4. Kan du förklara ditt svar? (Vad var lätt och vad var svårt, du kan exemplifiera)

Kan du förklara ditt svar? (Vad var lätt och vad var svårt, du kan exemplifiera) (Kön : Jag är en kvinna)

Det svåra var i början med språkchocken. Det är jobbigt när man kan starta en konversation med någon genom att fråga vad den heter, var den bor men sedan tar det liksom slut där. Man får ingen bra kontakt med sina jämnåriga. Det var lättare när jag blev vän med en annan utbytesstudent och andra nyanlända här, då drar man ner tempot i konversationen och man har inte konstant press på sig att leverera det man vill säga perfekt och på ett roligt sätt. Det var också lättare på de lektioner jag var med intresserad av.

Min värdmamma (som jag känner sen innan) är lärare på skolan/gymnasiet jag går på, så det mesta har skett genom henne. Jag fick en mejladress till min kontaktperson som jobbar som lärare på skolan. När jag skrev till henne och presenterade mig samt ställde ett par frågor, fick jag svar väldigt fort. Jag fick även en länk till skolans hemsida där jag hittade mejladresser till rektorer och andra inom skolans administration.

Det växlar väldigt mycket; en dag är det svårt och tungt och småsaker, som t.ex. att behöva sitta vid matbordet och berätta om sin dag på ett främmande språk, kan bli extra tunga. Andra dagar är allting lätt och flyter på bra, både språkmässigt och tidsmässigt; man har mycket roligt för sig och inget problem känns för stort.

Att ta kontakt med skolan gick ganska bra och jag fick ändå korta svar på det jag specifikt frågade om. Det var ju såklart en språkbarriär som gjorde det svårare och jobbigare att nå fram till dem. Dock kändes detta inte riktigt som ett hinder utan bara en chans för mig att utveckla min spanska på ännu ett stadium.

Det var lätt att få kontakt genom telefon men eftersom det var sommar fick jag inga svar på mitt mejl. Vilket gjorde det lite svårare och rektorn var borta under en del så alla telefonsamtal blev inte besvarade. Däremot var rektorn tillgänglig oftast och mina frågor blev besvarade.

Svårt att prata om mina problem och meddela om mina behov, svårt att finna mig till rätta i en miljö jag inte valt (värdfamiljen, skolan). Lätt för att jag upplevde som att det var väldigt få krav på mig, jag behövde inte vara superduktig i skolan eller fylla speciella uppgifter.

Det var lätt, fick alla kontaktuppgifter och information från programmet. Däremot var det lite läskigt att kontakta dom på ett språk man inte känner sig säker på.

5. Kan du förklara vad som var svårt/ lätt? Är du medveten av skolans hierarkin? (ta gärna konkreta exempel)

Kan du förklara vad som var svårt/ lätt? Är du medveten av skolans hierarkin? (ta gärna konkreta exempel) (Kön : Jag är en kvinna)

Har ju en kontaktperson som gör det hela mycket enklare, men tycker generellt att skolsystemet är oerhört komplicerat när det inte är digitaliserat, framförallt frånvaro och sena ankomster. Det ska gå genom rätt personer och man måste ha rätt papper på rätta platser. Känns som en helt annan värld jämfört med Sverige där i princip allt är digitalt och man inte behöver något "Vie Scolaire". Man känner absolut av att skolan är starkt hierarkisk, från att man kallar vissa i personalen sina förnamn och lärarna sina efternamn till att rektorn alltid har kostym på sig. Jag tror att den strikta hierarkin lärare gentemot elever gör att man mera märker av hierarkin inom skolpersonalen.

Man märker att det finns någon form av hierarki mellan lärare och elever till skillnad från hur det är i svenska skolan. Det är viktigt att t.ex säga "ni" och inte "du".

När det kom till att ta kontakt med skolan var det simpelt att få svar på mina frågor genom mejl. Det som var svårt var snarare att få konkreta svar då de inte alltid visste vilken klass jag skulle gå i mm.

Hierarkin i skolan var nog ingenting jag funderade på särskilt mycket innan jag åkte, men snarare någonting jag har tyckt har varit spännande att observera på plats. Jag visste dock om det viktigaste innan jag åkte (Att relationen till lärare är annorlunda, att man Niar vuxna osv.)

Skoladministrationen har försökt göra sig mycket tillgänglig men det finns en större respekt för lärare, rektorer och andra som arbetar på skolan än i Sverige och som främling märker man det snabbt. När jag träffade rektorn på min tyska skola för första gången sa han att hans dörr alltid stod öppen, men när jag har haft frågor eller större problem har jag hellre vänt mig till klasskamrater eller en lärare.

Det svåra har dock varit hur lite kontakt och stöd man har fått från dem. Sa ett kort hej till min kontaktperson på skolan när jag skrev in mig innan terminen började, men har inte hört ett ord från henne sedan dess. Kändes inte som att hon hade något typ av intresse av mig.

Det var lätt att hitta information. Någon kände alltid någon som vet svaret, det svåra är att man måste hela tiden vara på och leta efter den information man behöver. Det är inte lätt om man bara står och tittar på. Jag är mycket välmedveten om hierarkin genom de olika slags information jag har fått. Jag vet att de som är på toppen av hierarkin har oftast svaret på alla mina frågor medan de andra inte kan göra så mycket.

Det var komplicerat, många papper som behövde fyllas i. Många problem: Jag var inte registrerad som elev etc.

Första dagen var lite läskig, då jag inte hade fått så mkt information om vars jag skulle, vilken grupp, klassrum osv. (det gick dock bra men mer info är alltid bra) Sen blev det lite krångligt om bacen, om jag skulle göra den, sen varför jag inte fick det, där man kunde se hierarkin i skolan, där det var beslut från högre chefer och akademien som sa nej.

Men förutom det har alla lärare och ansvariga varit jättesnälla och hjälpa ma vilken har varit superskönt och underlättat mycket.

6. Hur var din vistelse på skolinternat?

Hur var din vistelse på skolinternat? (Kön : Jag är en kvinna)

Generellt väldigt bra. Man blir lite bortskrämd i början av de små böckerna med oerhört stränga regler man fick som jag inte förstod någonting av, men sedan vänjer man sig vid rutinerna och inser att surveillanterna är snällare än man tror. Det bildas också en superfin gemenskap tjejerna emellan på internatet eftersom alla är borta från sin familj. Det känns verkligen som systerskap när de i stort sett blir som ett familjesubstitut. Sedan kan jag tycka att det ändå är lite väl hårda regler för 17- och 18 åringar.

Går inte på internat men min vistelse i skolan är väldigt bra. Jag märker i alla fall av att det är lättare att umgås med de tyska eleverna eftersom de är allmänt mycket öppnare och mindre reserverade än vad svenskar är

-

I programmet i Tyskland behöver deltagarna inte bo på internat.

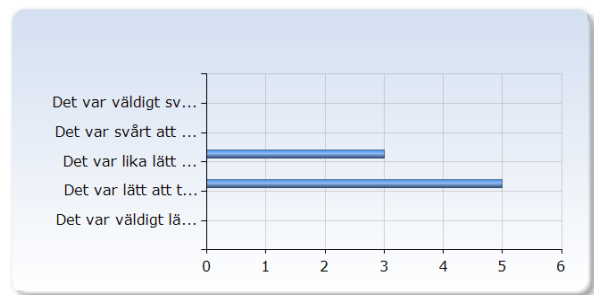
Det var jobbigt i början och jag trivdes inte. Kände att jag inte hade privatliv och ville flytta permanent in hos värdfamilj då kände mig som tryggast hos dem i början. Däremot nu när det har gått mer än halva året så är jätte glad att jag fortfarande bor på internat och har hittat en massa vänner. Språket var nog det som frös ut mig.

Bra.

Min vistelse på internatet har varit toppen än så länge, har mina närmaste kompisar där och trivs riktigt bra. Internatet har skapat en bra miljö för vardagen med rutiner för plugg blandat med fritid och kompisar.

7. Hur upplevde du dina kontakter med andra elever på din skola?

Hur upplevde du dina kontakter med andra elever på din skola?	Kön		
	Jag är en kvinna	Jag är en man	Jag vet ej
	Antal svar	Antal svar	Antal svar
Det var väldigt svårt att ta kontakt med andra elever	0 (0,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Det var svårt att ta kontakt med andra elever	0 (0,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Det var lika lätt som i Sverige	3 (37,5%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Det var lätt att ta kontakt med elever	5 (62,5%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Det var väldigt lätt att ta kontakt med elever	0 (0,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Summa	8 (100,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)

8. Förklara gärna hur du upplevde dina kontakter med andra elever

Förklara gärna hur du upplevde dina kontakter med andra elever (Kön : Jag är en kvinna)

Jag har lättare för att vara med utlänningarna, de har blivit riktigt nära vänner. Det finns inte jättemånga utlänningar här och vi pratar självklart bara franska emellan oss. Många av de franska ungdomarna är ganska reserverade. Men mina vårdsysstrar som går i samma skola och klass har bjudit in mig och jag har lärt känna deras vänner. Det känns dock inte helt naturligt när vi umgås, som det gör med utlänningar.

De är mycket nyfikna på hur det är att komma från Sverige

Jag har haft väldigt tur och har hamnat i en riktigt fin klass/ årskurs som välkomnade mig direkt. Efter ett halvår i Tyskland har jag hittat kompisar för livet.

Jag skulle dock inte sätta fem stjärnor för att jag tycker att det är viktigt att påpeka att det var inte alltid lätt i början. Människorna var alla väldigt trevliga, men utan språket är det svårt att hitta nära vänner och konversationerna blir väldigt ytliga. Man fick helt enkelt ha tålamod och alltid föröka prata så mycket som möjligt.

Det är inte lätt att bygga upp någon sorts närmre kontakt på bara ett år och de första månaderna var väldigt "stapplande" men sedan har det flutit på mer.

Det har varit väldigt svårt att nå fram till eleverna. Folk går för det mesta i samma skola med personer de har känt större delen av livet. De har aldrig börjat om helt på nytt i en ny skola där de inte känner någon (som när vi i Sverige börjar gymnasiet) och därför är det inte många som riktigt förstår att det kan vara svårt som ny (speciellt inte en ny person från ett helt annat land, kultur, språk etc). Att man blir helt personlighetslös med sina bristande språkkunskaper hjälper ju inte heller.

Något annorlunda från Sverige är också hur "ung" en spansk ungdom känns. De måste plugga så mycket i skolan (eftersom allt handlar om att memorisera) så de har inga riktigt intressen utöver skolan som utmärker dem eller formar dem som personer. Svenska gymnasieungdomar tränar ju oftast någon sport, jobbar, eller engagerar sig i någon förening eller politiskt. Detta är högst ovanligt (bland alla de ungdomar JAG träffar, kan säkert vara annorlunda någon annan stans) och har gjort det svårare att hitta något man har gemensamt och kan relatera till. Finns liksom inte så många invägar in i deras gäng.

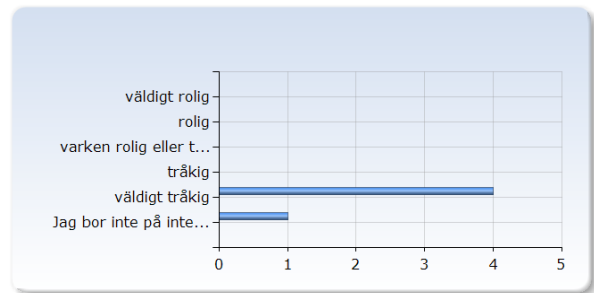
Det var svårt i början på grund av språket men det fanns några som kunde engelska vilket gjorde det lätt att hitta någon kontakt. I början ju mer jag pratade engelska desto fler ville prata med mig än när jag försökte prata brutet franska och de inte fattade något av det jag sa och vice versa.

Alla är öppna och trevliga, men ändå svårt att integrera mig.

På internatet har mina kontakter med andra elever varit bra, internatet har varit ett bra ställe för mig att göra kompisar. Däremot har det varit lite svårare för mig utanför internatet, i klassen osv. Beror dock mer på hur jag är som person

9. Hur är din vistelse på internat?

Hur är din vistelse på internat?	Kön		
	Jag är en kvinna	Jag är en man	Jag vet ej
	Antal svar	Antal svar	Antal svar
väldigt rolig	0 (0,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
rolig	0 (0,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
varken rolig eller tråkig	0 (0,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
tråkig	0 (0,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
väldigt tråkig	4 (80,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Jag bor inte på internat	1 (20,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Summa	5 (100,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)

10. Förklara hur du upplever din vistelse på internat. Finns det en känsla av hemlängtan? Exemplifiera ditt svar

Förklara hur du upplever din vistelse på internat. Finns det en känsla av hemlängtan? Exemplifiera ditt svar (Kön : Jag är en kvinna)

Jag har nästan aldrig hemlängtan på internatet eftersom man är så inne i vardagsrytmen. Vi frågar alltid varandra hur vi mår och är där för varandra i vått och torrt.

Det är klart att man alltid längtar hem, men å andra sidan så längtar jag hem SAMTIDIGT som jag vill stanna i Tyskland (det är som två liv och man vill ha båda)

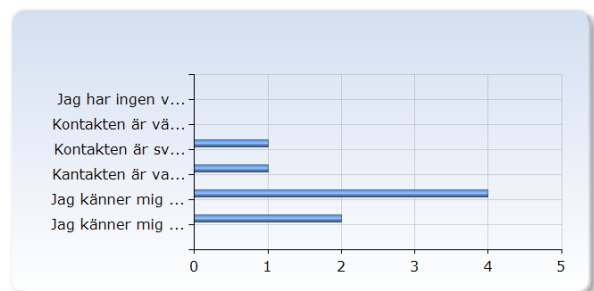
Den är jätte bra men såklart finns det känsla av hemlängtan. Exempel minskad privatliv är lite jobbigt och sedan tiderna att hålla koll på är annorlunda än vad man är van vid. Att vara tolerant övet andras beteende har också varit jobbig då (skrikande, sjungande och högt diskuterande) rumskamrater har varit ivägen för studier eller avkoppling. Man saknar den friheten man hade hemma vilket kan vara en bra sak då man uppskattar saker hemma mer

Surveillanterna är trygga, atmosfären är mestadels harmonisk, jag trivs bra med min rumskamrat. Nej, ingen känsla av hemlängtan. Längtar i stället ibland efter internatet när jag är hos värdfamiljen.

Jag har trivts bra på internatet, har fått mina närmaste vänner där. Internatet har skapat en bra miljö med bra rutiner för plugg blandat med fritid och kompisar. Sen är det klart att jag har längtat hem, men det har jag gjort lika mycket på internatet som hos värdfamiljen.

11. Om din program innehåller en värdfamilj. Hur är kontakten med din värdfamilj?

Om din program innehåller en värdfamilj. Hur är kontakten med din värdfamilj?	Kön		
	Jag är en kvinna	Jag är en man	Jag vet ej
	Antal svar	Antal svar	Antal svar
Jag har ingen värdfamilj	0 (0,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Kontakten är väldigt svår, jag förstår inte hur familjen fungerar	0 (0,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Kontakten är svår, den har blivit bättre	1 (12,5%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Kantakten är varken svår eller lätt	1 (12,5%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Jag känner mig nära min värdfamilj	4 (50,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Jag känner mig väldigt nära min värdfamilj	2 (25,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Summa	8 (100,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)

12. Kan du förklara din relation till din värdfamilj? Exemplifiera gärna

Kan du förklara din relation till din värdfamilj? Exemplifiera gärna (Kön : Jag är en kvinna)

Jag kommer att ha tre olika värdfamiljer under året så det är lite speciellt, jag kommer inte jättenära de jag varit hos. De har varit supersnälla och tålmodiga. Hos den första värdfamiljen gick det bättre för de var färre, men i den nya är det flera tjejer i min ålder som tar mycket plats och har mycket att säga, så det blir lite svårt för mig att komma in i samtalen. Det är mycket lättare när jag är en och en med dem än vid högljudda middagsbordet.

De är väldigt snälla och omtänksamma. De får mig att känna mig som en del av familjen. Sen är det ju klart att min värdfamilj kan ju inte bytas ut mot min riktiga familj, även om jag trivs så känns det ju ändå ibland som om man är gäst. De blev som familj på en gång. De tog emot mig med öppna armar och har sedan dess behandlat mig som familj. Jag tyckte alltid, speciellt i början då skolan var relativt ansträngande, att det var skönt att komma hem efter skolan.

De har visat mig många olika ställen som de tycker om och förklarar gärna saker som jag inte förstår. Jag tror att genom att aldrig få mig att känna mig som en börda, kunde jag snabbt slappna av och känna mig som hemma.

Den är väldigt bra. De har varit väldigt vänliga och låtit mig ta min tid när jag ska förklara något och det språkligt går svårt. Det är självklart ändå utmanande att bo med några man inte känt tidigare och ibland sker små missförstånd, som när jag inte förstått att huset som byggdes mitt emot vårat var deras hus, som de byggde för att inte platsen skulle tas upp av någon gigantisk byggnad. Det har också varit utmanande att inte känna till sitt "hem" så bra som man gör i Sverige och ovan att behöva fråga om så många saker, även efter ett halvår.

Vår relation är bra. Vi skojjar med varandra och vi kan kommunicera bra. Dock känns det inte lika naturligt och kärleksfullt som jag ser andra ha med sina värdfamiljer. Är olika från dag till dag men känner mig ändå hemma och de försöker verkligen få in mig i deras familj och kompiskretsar. Vi har bara olika personligheter och värderingar som gör att vi kanske inte klickar till 100 procent. Men det är okej, vi är alla olika och det är bara normalt att man inte är bästisar med alla man möter.

I början ville jag bli en del av familjen. Det kändes verkligen som om jag är en del av den och det var underbart. Sedan efter att min värdfamilj har flyttat hus har det blivit mer komplicerad med nya regler i huset och värdföräldrar som klagat på saker de inte förstår. Det ger en liten distans men fortfarande är det jätte bra relation. Just nu fokuserar jag på att värdfamiljen är bara ett ställe att bo och äta på, inte min nya familj.

Den är snäll och tar väl hand om mig. När jag behöver något hjälper de mig. Samtidigt finns en viss distans; vi har väldigt olika intressen och olika sätt att se på världen. Föräldrarna är auktoritära, ser mig som ett barn, vilket jag retar upp mig på.

Jag har haft tur, jag har kommit till en supersnäll värdfamilj som verkligen anstränger sig för att integrera mig i familjen och den franska kulturen. Sen har det såklart blivit lite missförstånd ibland, och kommunikationen var lite svår i början, pga språk och kultur. Men har varit bra för mig att jag har fått stanna i samma familj hela året, har kunnat bygga en mer fast relation till värdfamiljen.

13. Vilka är de största kulturella skillnaderna som du ser mellan Sverige och landet där du bor?

Vilka är de största kulturella skillnaderna som du ser mellan Sverige och landet där du bor? (Kön : Jag är en kvinna)

Dels skolsystemet, att det ger lite 50-tals känsla här nästan. Eftersom jag mest är i skolan har jag svårt att se andra skillnader. Det känns mindre jämställt här och verkar som att det är naturligt att kvinnan i familjen lagar maten, osv. Däremot är jag imponerad över hur kunniga eleverna är, de verkar vara mycket mer studiemotiverade (i mina kretsar). Lektionerna tycker jag också är ganska intressanta. Sedan självklart strejkkulturen osv.

Jag tycker att tyskarna är mycket mer generösa och öppna som personer. De säger mer vad de tycker och tänker, men oftast för att de menar det väl. Sen vet jag inte om detta är en kulturell skillnad men att man inte får gratis skolmat i skolan är en stor skillnad för mig. Ingen i min årskurs äter skolmaten för att den serveras så sent och för att den inte är god (för priset), så jag tar alltid med mig mat hemifrån som då alltid är kall. Så det slutar också med att jag typ äter samma sak varje dag, typ mackor och frukt så det är väldigt tråkigt

Först så måste jag ändå säga att jag tycker att Tyskland och Sverige har mycket mer gemensamt än vad jag trodde först. Så olika är de inte, enligt mig.

Den kulturella skillnaden som jag märkte av väldigt snabbt var nog att konflikter inte unviks här på samma sätt som i Sverige. Man rättar folk till exempel väldigt ofta. Jag tycker dock att det har varit till hjälp eftersom jag får veta så fort jag gör "fel".

Sedan finns det många små kulturella skillnader som t.ex. matvanor, humor, traditioner mm. som jag hade räknat med och som bara är spännande att få upptäcka.

Jag tror att föräldrar här är generellt lite strängare än i Sverige, men kan personligen inte stödja detta då jag har haft det precis tvärtom. Dessutom har jag inte växt upp i ett typiskt svenskt hem (Jag är både svensk och fransyska) och kan därför inte vara särskilt objektiv just här.

I skolan kan jag däremot påstå att eleverna visar generellt ett större engagemang i klassrummet. Jag har tyckt att skolan, just därför, har varit väldigt spännande då man i många fall inte bara får höra lärarens perspektiv men även elevernas.

Det är mer konservativt. Lärare har t.ex. mer auktoritet än i Sverige och även i samhället i stort är de hierarkiska ställningarna mer strama. I Tyskland finns det också en mycket större delning inom landet, mellan delstaterna men också mellan norr och söder och självklart mellan öst och väst, p.g.a. deras delade historia. Detta gör att det finns en större mångfald av kultur inom själva landet, än vad jag upplevt att det finns i Sverige.

-Öppenheten (och bristen på den). När det kommer till främlingar är man väldigt öppen och trevlig och initierar konversationer, vilket är väldigt kul! Dock så är folks tankesätt och värderingar inte lika öppna som i Sverige. Jag som bor i en så kallad "öppen" vänster- (politisk) familj och får dagligen höra kommentarer som jag själv upplever som grovt rasistiska, sexistiska, homofobiska etc. En överviktig person på tv blir kallad "äcklig" och de frågar sig själva "hur man kan låta sig gå så långt". En kille i mer "kvinnliga" kläder blir också bemött med kommentarer som "kolla vilken jävla bög!" och "vilken skam att ha honom till son". Romer är pekar de även ut när de går förbi på gatan. Romer i Spanien bemöter verkligen sådana otroliga fördomar som borde vara så svåra att bryta sig ifrån. Folk säger de är arbetslösa "för att de inte vill jobba", att man kan känna igen dem för att de luktar så illa etc.

I Sverige finns det säkert människor som tänker på detta viset men oftast är man inte öppen med dessa åsikter och det brukar speciellt inte vara vänster-människor som ofta är ett samhälles mest framåtsträvande människor.

- Vuxna människor anses alltid veta bättre. Märks tydligt i skolan då elever har ett väldigt begränsat inflytande på skolan och utbildningen. De ses inte som riktiga, tänkande, kända människor och tas inte lika seröst.

-Mycket ärligare. Ens värdmormor kan säga rätt ut att det ser ut som att man har gått upp i vikt eller att de inte gillar ens kläder. I Sverige är vi lite mer rädda att sära folk.

-Man pratar inte om psykisk ohälsa. Att gå till en psykolog är oerhört ovanligt och väldigt dyrt. Känns konstigt med tanke på all stress som spanska ungdomar upplever genom skolan.

Det är större skillnader i skolan. Sedan så måste man vara artig här vilket inte är lika tydligt som i Sverige. Det finns också stora matskillnader och vanor.

Hierarkin: här är det mycket mer hierarkiskt vuxna och barn, elever och lärare emellan. Dessutom finns här ett mycket större politiskt missnöje än i Sverige.

Det första som jag upplevde som en stor kulturskillnad var nog hur mycket mer fysisk man är i Frankrike, med la bise osv. Man är inte direkt rädd för närhet. Sen en annan också kanske "ytlig" skillnad är väl hur artig man är på ett annat sätt, serverar alla andra först, delar alltid med sig (av allt) till alla i gruppen. Sen vet jag inte, är kanske en lite mer gruppriktad kultur, vi är väldigt individualistiska i Sverige.

14. Vilka råd skulle du ge till framtida elever som ska åka ett år utomlands?

Vilka råd skulle du ge till framtida elever som ska åka ett år utomlands? (Kön : Jag är en kvinna)

Var snäll mot dig själv! Vet om att det kommer vara jobbigt i början och försök bara att stå ut om det inte är alldeles för hemskt tills det går bättre med språket. Skratta mycket åt felen du gör, det är ju inget farligt!

Att försöka se det bra i allting som händer under året, även om vissa saker kan vara jobbiga. Och sen att försöka uppskatta och ta vara på chansen man får.

För det första om du fortfarande inte är helt säker på om du vill göra det, gör det! Det finns vissa saker som man bara inte kan lära sig i skolan eller i en bok. Vissa saker måste man uppleva och se med egna ögon. Du kommer att växa som person och minnas året hela ditt liv!

Glöm dock inte att det förmodligen inte alls kommer att bli som du har tänkt dig! Så mitt råd skulle vara: Försök att vara så öppensinnad som möjligt och förvänta dig inte att saker kommer att vara som hemma. Du gör detta för att få uppleva något nytt!

En liten sak till skulle nog vara att även om det inte fungerar med vänner eller värdfamiljen (för det kan ju alltid hända) så bli inte allt för besviken. Man lär sig otroligt mycket från sådana upplevelser med!

Tänk på att det kommer vara en utmaning även för dig som person, inte bara språkligt, då du kommer hamna i situationer du överhuvudtaget inte skulle hamna i i Sverige. Med andra ord: var beredd på att du inte kommer vara beredd. Och var öppen.

-Hitta på mycket saker i vardagen -speciellt i början. Skaffa aktiviteter då man kan lära känna nya människor och undviker att tänka hem hela tiden. Var också förberedd på att ens sociala behov kommer att öka med 200 procent. Att vara ensam är hemlängtantans största chans att slå rot i en så försök skaffa ett så aktivt vardagsliv som möjligt.

- Ställ inte för höga krav på dig själv, vare sig det handlar språket, skolarbetet eller kompisarna. Allt löser sig alltid i slutändan och det är bara att uppskatta olikheterna och ta saker som det kommer. När man ser tillbaka på sitt år är det inte de bra betygen man kommer ihåg utan det är det små sakerna i vardagen.

-Njut av nedgångarna likaväl som uppgångarna. Det är ju dem man växer och utvecklas som mest av. Det är okej att inte vara på topp hela tiden.

-Häng inte upp din lycka på andra människor eller situationer. Lätt att tänka att allt skulle vara bättre om man bara kunde språket, hade kompisar eller en roligare värdfamilj. Men ens lycka beror till 90% på ens tankesätt och inte på situationen i sig själv. Det är din uppgift att själv må bra- de kan inte andra människor göra åt dig.

-Säg ja till allting. Det leder en till så många olika upplevelser och situationer och man ångrar verkligen aldrig att man följde med på något, snarare tvärtom.

-Gå inte runt och jämför allting med Sverige hela tiden. Du är var du är och alla olikheter är en del av den upplevelsen du signade upp för. Uppskatta dem och acceptera dem. Bara för att det är annorlunda behöver det inte vara varken bättre eller sämre.

Ha inga förväntningar. Gå med strömmen istället för att ha ett planerat år. Vad som än händer är det en del av upplevelsen och såklart så får man inte glömma att ha kul. Man är där för att lära sig och inget annat.

- Prata med folk du tycker verkar intressanta!

- Våga prata! Även, eller kanske särskilt, om personliga saker.

- Öva mindfulness, lev i nuet!

- Var öppen gentemot den nya kulturen, det är inte sagt att Sverige är bäst...

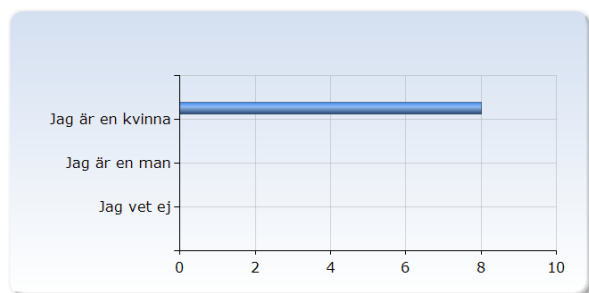
- Ha kul! Gör saker som får dig att skratta!

- Anteckna bra minnen från din vistelse. När allt känns jobbigt är det viktigt att minnas allt som är bra under ditt utbytesår också.

I början, om det känns jobbigt (eller när) håll bara ut, det blir bättre. Och det går upp och ner, det blir alltid bättre. Och ta vara på så mycket möjligheter du kan (säg mycket "ja"), för året kommer gå fort och du har fått en super möjlighet, så ta vara på den så mycket som du kan.

15. Kön

Kön	Kön		
	Jag är en kvinna	Jag är en man	Jag vet ej
Jag är en kvinna	8 (100,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Jag är en man	0 (0,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Jag vet ej	0 (0,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Summa	8 (100,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)

13. Vilka är de största kulturella skillnaderna som du ser mellan Sverige och landet där du bor?

Vilka är de största kulturella skillnaderna som du ser mellan Sverige och landet där du bor? (Kön : Jag är en kvinna)

Dels skolsystemet, att det ger lite 50-tals känsla här nästan. Eftersom jag mest är i skolan har jag svårt att se andra skillnader. Det känns mindre jämställt här och verkar som att det är naturligt att kvinnan i familjen lagar maten, osv. Däremot är jag imponerad över hur kunniga eleverna är, de verkar vara mycket mer studiemotiverade (i mina kretsar). Lektionerna tycker jag också är ganska intressanta. Sedan självklart strejkkulturen osv.

Jag tycker att tyskarna är mycket mer generösa och öppna som personer. De säger mer vad de tycker och tänker, men oftast för att de menar det väl. Sen vet jag inte om detta är en kulturell skillnad men att man inte får gratis skolmat i skolan är en stor skillnad för mig. Ingen i min årskurs äter skolmaten för att den serveras så sent och för att den inte är god (för priset), så jag tar alltid med mig mat hemifrån som då alltid är kall. Så det slutar också med att jag typ äter samma sak varje dag, typ mackor och frukt så det är väldigt tråkigt

Först så måste jag ändå säga att jag tycker att Tyskland och Sverige har mycket mer gemensamt än vad jag trodde först. Så olika är de inte, enligt mig.

Den kulturella skillnaden som jag märkte av väldigt snabbt var nog att konflikter inte unviks här på samma sätt som i Sverige. Man rättar folk till exempel väldigt ofta. Jag tycker dock att det har varit till hjälp eftersom jag får veta så fort jag gör "fel".

Sedan finns det många små kulturella skillnader som t.ex. matvanor, humor, traditioner mm. som jag hade räknat med och som bara är spännande att få upptäcka.

Jag tror att föräldrar här är generellt lite strängare än i Sverige, men kan personligen inte stödja detta då jag har haft det precis tvärtom. Dessutom har jag inte växt upp i ett typiskt svenskt hem (Jag är både svensk och fransyska) och kan därför inte vara särskilt objektiv just här.

I skolan kan jag däremot påstå att eleverna visar generellt ett större engagemang i klassrummet. Jag har tyckt att skolan, just därför, har varit väldigt spännande då man i många fall inte bara får höra lärarens perspektiv men även elevernas.

Det är mer konservativt. Lärare har t.ex. mer auktoritet än i Sverige och även i samhället i stort är de hierarkiska ställningarna mer strama. I Tyskland finns det också en mycket större delning inom landet, mellan delstaterna men också mellan norr och söder och självklart mellan öst och väst, p.g.a. deras delade historia. Detta gör att det finns en större mångfald av kultur inom själva landet, än vad jag upplevt att det finns i Sverige.

-Öppenheten (och bristen på den). När det kommer till främlingar är man väldigt öppen och trevlig och initierar konversationer, vilket är väldigt kul! Dock så är folks tankesätt och värderingar inte lika öppna som i Sverige. Jag som bor i en så kallad "öppen" vänster- (politisk) familj och får dagligen höra kommentarer som jag själv upplever som grovt rasistiska, sexistiska, homofobiska etc. En överviktig person på tv blir kallad "äcklig" och de frågar sig själva "hur man kan låta sig gå så långt". En kille i mer "kvinnliga" kläder blir också bemött med kommentarer som "kolla vilken jävla bög!" och "vilken skam att ha honom till son". Romer är pekar de även ut när de går förbi på gatan. Romer i Spanien bemöter verkligen sådana otroliga fördomar som borde vara så svåra att bryta sig ifrån. Folk säger de är arbetslösa "för att de inte vill jobba", att man kan känna igen dem för att de luktar så illa etc.

I Sverige finns det säkert människor som tänker på detta viset men oftast är man inte öppen med dessa åsikter och det brukar speciellt inte vara vänster-människor som ofta är ett samhälles mest framåtsträvande människor.

- Vuxna människor anses alltid veta bättre. Märks tydligt i skolan då elever har ett väldigt begränsat inflytande på skolan och utbildningen. De ses inte som riktiga, tänkande, kända människor och tas inte lika seröst.

-Mycket ärligare. Ens värdmormor kan säga rätt ut att det ser ut som att man har gått upp i vikt eller att de inte gillar ens kläder. I Sverige är vi lite mer rädda att sära folk.

-Man pratar inte om psykisk ohälsa. Att gå till en psykolog är oerhört ovanligt och väldigt dyrt. Känns konstigt med tanke på all stress som spanska ungdomar upplever genom skolan.

Det är större skillnader i skolan. Sedan så måste man vara artig här vilket inte är lika tydligt som i Sverige. Det finns också stora matskillnader och vanor.

Hierarkin: här är det mycket mer hierarkiskt vuxna och barn, elever och lärare emellan. Dessutom finns här ett mycket större politiskt missnöje än i Sverige.

Det första som jag upplevde som en stor kulturskillnad var nog hur mycket mer fysisk man är i Frankrike, med la bise osv. Man är inte direkt rädd för närhet. Sen en annan också kanske "ytlig" skillnad är väl hur artig man är på ett annat sätt, serverar alla andra först, delar alltid med sig (av allt) till alla i gruppen. Sen vet jag inte, är kanske en lite mer gruppriktad kultur, vi är väldigt individualistiska i Sverige.

15. Kön

Kön	Kön		
	Jag är en kvinna Antal svar	Jag är en man Antal svar	Jag vet ej Antal svar
Jag är en kvinna	8 (100,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Jag är en man	0 (0,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Jag vet ej	0 (0,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)
Summa	8 (100,0%)	0 (0,0%)	0 (0,0%)

